

Ivan Rajović

O TEBI BIH DA PEVAM

Za Najku

O tebi bih da pevam,
bludnice vilolika.
O plaveti pučine ispod tvojih kapaka
i konjskom repiću na potiljku,
koji nehajno poskakuje
i spušta se do tvojih breskvastih guzova.

O tebi bih da pevam,
nedonošče medonosno,
razdragana pivopijo,
nadvijena zaneseno
nad nagorelim pergamentima zapečaćenih
partitura
u kojima tihuje
buduća nedosvirana sonata.

O tebi bih da pevam,
čarobnice mojih čulnih naslada,
darivateljko božanske iluzije
koja se gradi sama od sebe
začeta susretom davno štikliranim
u proročanstvima potonjih svetaca,
vrlih apstinenata i onanista.

O tebi bih da pevam,
markizo miomirisna,
putiru moje neutoljive pohote,
ikonostasu osveštani nad mojim
grešničkim uzglavljem
uz svetleće opelo kometa
kavala i raštimovanih udaraljki.

O tebi bih da pevam,
opseno neprolazna,
u moj opsenarijum zalutala,
u moj krvotok usisana
ćutljivim usnama vernika u delirijumu,
dok ti češkam leđa,
kao egzaltirani lemur,
usnuloj pored mene,
umornoj od ushićenja
i prizemljenih učestalih vrhunaca.

O tebi bih da pevam,
zlatousta aristokratkinjo
nadnesena kao časna sestra
nad mojim prosvetljenim međunožjem,
blagovesnice bezgrešna
sazrela u sazvežđu poljubaca,
ogrnutu maglinama pivskih isparenja,
crna rupo moje žudnje
i mojih zadocnelih sanjarija.

O tebi bih da pevam,
Salomo pod skerletnim velom
svoje čedne raskalašnosti
sa osvetljenom glavom
zanemelog mudrijaša
na svilenkastim dlanovima
ispresecanim linijama života
i orgazmičkih grčeva.

O tebi bih da pevam,
tamničarko mojih snohvatica,
pletiljo zaumnih vizija o zajedničkoj sutrašnjici
koje nema,
milooka krstiteljko
mog potrošenog života.

O tebi bih da pevam,
selice utihnula u krošnji
degenerisane stvarnosti
koja te je obgrnila sluzavim izdancima
svojih beživotnih krilaca,
Muzo moja zabranjena,
ponornice utekla u biljurnu špilju
tragične komedije
koja se životom zove.

O tebi bih da pevam,
kopčice moja raskopčana
u dinama pustinjskog nanosa melanholije,
dvomislena zagonetko
samoj sebi nerešiva,
ukleštena u crvotočinu
ustajalih vekova.

O tebi bih da pevam,
Epikurova sledbenice
u smaragdnoj haljinici,
dok sveci marširaju na ibarskom keju
u osvit praska subbine,
poljupčiću moj žeženi,
opijume mojih zagolicanih čula
u nebeskom kovitlacu,
ukoru moje metafizike
i zgasla iskro moje ludosti.

Ali neću da pevam.
Ćutim zahvalan tvorcu
što mi je dao da te imam
onda kada si mi bila najpotrebnija,
gutljaj daha putniku posustalom,
kristalna kapljica tečnosti
grumenu budućeg praha,
pratilja majčinskog daha
na zajedničkoj slici
u mimohodu ka večnosti.

I nek se glasaju zvona
sa svetlećih kupola
hipsterskih bogomolja.
Nek anđeoski hor umilnim glasićima
razbije ljusku kraljevske tišine,
nek Gospod očisti grehe
urbanih Juda i drolja,
tvoj lik iz moje svesti
tek će u smrti da mine.
I skoreli isečak blagodarnog života,
kao na flamanskom platnu,
ostaće da visi poput biserne note
nebeske harmonije
na caklećoj klavirskoj dirci,
u začetku svedremene
nedovršene sonate.

18.07.2021.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>